

MICHAEL JECKS

Drăjitoarea

First published in 1995 by Headline Books Publishing

Copyright © by Michael Jecks
No reproduction without permission
All right reserved

Autor: Michael Jecks
Titlu original: The Merchant
Titlu: Vrăjitoarea
Editor Dexon Office, București
Traducere: Tanasa Isabela Ana Maria

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-710-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JECKS, MICHAEL

Vrăjitoarea / Michael Jecks. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-710-9

821.111

Capitolul 1

De-abia mai târziu, când iarna dădu drumul naturii și primăvara își puse amprenta în ținut, reînnoind totul în nuanțe proaspete, verzi-gălbui, sentimentele de oroare și revulsie începură să dispară.

Cavalerul știa prea bine că nu dispăruseră cu totul, ci doar fuseseră înlocuite pentru o vreme de grijile pragmatice ale sătenilor. Începutul unui nou an împinsese crimele din mințile oamenilor. Fiecare era prea ocupat pentru gânduri, pregătind câmpurile și profitând de ziua din ce în ce mai lungă. Dar crimele fuseseră comise târziu în iarnă, iar serile lungi și reci dăduse timp povestitorilor să se gândească la ele și să le împodobească. Cu fețele luminate de strălucirea mânioasă și roșie a focului, familiile de-abia așteptau să le audă iar și iar.

Nu putea să țină de rău fascinația oamenilor în legătură cu omorurile – era pur și simplu un lucru natural într-un comitat atât de liniștit. Devon nu semăna cu alte ținuturi din regat, unde oamenii trăiau într-o neliniște continuă. La hotarul de nord, oamenii se temeau de atacurile scoțienilor, în timp ce pe coastă erau înspăimântați de raidurile piraților francezi. Aici singura grijă era posibilitatea ca și a treia recoltă să dea greș.

Nu, nu era surprinzător nici că oamenii așteptau o poveste ca cea a vrăjitoarei ucise pentru a le însufleți serile, nici că fiecare avea o opinie cu privire la adevărul din spatele omorurilor, sau că unii trăiau acum speriați că fantasma ei va căuta răzbunare în satul unde a fost ucisă.

Acum, gândindu-se în urmă, nu era sigur când începuse totul. Sigur nu era în ziua în care Tanner îl căutase, miercuri dimineață, când a văzut cadavrul împreună cu prietenul său, itendentul. Se întâmplase înainte, poate duminică, când plecase la vânatoare și văzuse femeile pentru prima dată. Dimineața pe care o petrecuse la vânătoria cu șoimi împreună cu rectorul din Crediton.

— E frig, nu? zise Peter Clifford din nou.

Fără să se uite la el, Baldwin rânji. Concentrarea sa era îndreptată spre silueta subțire care se ținea pe pumnul său înmănușat, admirându-i spatele de culoarea ardeziei și pieptul negru cu dungi albe. Stătea precum o femeie nobilă din Siria, se gândi. Încrezătoare, puternică și elegantă, nu îndesată și greoaie ca un țăran, ci subțire și iute. Chiar în momentul în care se uită la ea, capul de sub glugă se întoarse spre el de parcă i-ar fi auzit gândurile, cu ciocul galben și coroiat primejdios nemișcat și permanent în control. Nu era amenințătoare, dar își manifesta independența, știind că își putea recăpăta libertatea oricând ar fi dorit: nu era nici câine, nici servitor devotat - și ca toți șoimarii, el știa asta.

Cuvintele preotului îi întrerupse meditația și, zâmbind crispat, se întoarse spre rectorul bisericii din Crediton, colțurile gurii ridicându-se sub mustața îngustă.

— Îmi cer scuze, Peter. Ți-e frig? întrebă blând.

— Frig? Chipul lui Peter Clifford apărură aproape albastru în răcoarea dimineții în timp ce arunca o privire tovarășului său. Cum mi-ar putea fi rece într-o vreme atât de glorioasă? Poate că nu sunt cavaler, poate că sunt obișnuit să stau într-o sală caldă unde focul arde pe vreme asta, poate că sunt mai slab și mai bătrân ca tine, poate că am nevoie de o halbă de bere cu mirodenii, dar asta nu înseamnă că simt ascuțimea vântului acesta care taie prin tunica precum barda prin unt.

Baldwin râse și privi ținutul de jur împrejur. Lăsaseră pădurile în urmă, iar acum erau în câmpul deschis al mlaștinilor. Soarele fără vlagă de iarnă încă nu curățase pâcla umedă de pe pământ, iar copitele cailor lor păreau să pășească cu greu prin ceața groasă de pe jos. Ferigi și iarbă neagră acopereau dealul și tremurau în cenușiul aburilor.

Plecaseră devreme, chiar la ivirea zorilor, pentru a ajunge aici. Baldwin salvase șoimul anul trecut, când era un pui tânăr și neastâmpărat, iar Peter încă nu văzuse pasărea vânând, așa că fusese de acord să o aducă și să-i arate iscusința. Pentru el era o plăcere pură să vadă creatura ridicându-se, doar să plutească în înaltul cerului, silențioasă, la fel de ușoară ca praful de cenușă.

Era teren ideal pentru șoimi, aici sus în mlaștini, departe de pădure. Mai scurți în aripi, ulii erau mai bun la vânatul prăzii și erau folosiți de stăpânii lor pentru a vâna între copaci și alte locuri înghesuite. Șoimarul își folosea păsările sale cu aripi lungi în teren deschis unde se puteau ridica rapid, avântându-se în sus și stând acolo, învârtindu-se deasupra țintei lor până când se aruncau în jos ca o săgeată, arareori ratându-și prada.

Cutremurându-se pe sub mantie, Peter Clifford se strâmbă în gând în timp ce călărea. Noaptea trecută crezuse că va fi plăcut să meargă la vânatoare, după cină și după vinul de Bordeaux al lui Sir Baldwin, încălzit de foc, în timp ce discutau despre ultimele atacuri scoțiene din nord. Apoi își imaginase o zi caldă, un cer de un albastru perfect, șoimul îndreptându-se spre prada sa... Se încruntă. Acum simțea doar frigul: îi era grozav de rece și se simțea mizerabil. Un strat subțire de umezeală argintie stătea pe mantia și pe tunica sa, vântul îl tăia până la oase, iar fața și-o simțea ca pe o mască de gheață. Nu era deloc așa cum își imaginase.

Disconfortul său era accentuat de calmul relativ al omului de lângă el. Baldwin stătea drept și atent precum pasărea de pe pumnul său, legănându-se în pasul lin al calului. Era un om ciudat, se gândi rectorul, acest cavaler liniștit, educat și cu sânge rece. Foarte diferit de războinii obișnuiți pe care Peter îi întâlnise în trecerea lor prin Crediton. Era cam la fel construit, bineînțeles. Înalt și puternic, cu un piept lat și umerii unui luptător, Sir Baldwin Furnhill era imaginea cavalerului normand, până la urma de cuțit ce se întindea de la tâmplă la bărbie și care strălucea în frig, purtându-se cu o mândrie care se potrivea poziției sale. Doar barba neagră tunsă cu grijă care acoperea linia maxilarului părea nelalocul ei în aceste zile când toți bărbații erau bărbierii din proaspăt.

Cu gluga mantiei lăsată pe spate și ochii întunecați, plimbându-se fără încetare, Peter și-l putea imagina cercetând un câmp de bătălie, căutând cele mai bune poziții pentru o ambuscadă, linia de unde cavaleria va ataca, locul unde vor sta arcașii. Expresia îi era curios de intensă, ca întotdeauna, de parcă Baldwin văzuse și făcuse atât de multe încât spiritul său nu se mai putea liniști niciodată.

Respe Dar rectorul știa că e un prieten loial și, mai important, un reprezentant onest al legii. Câteodată părea că își putea ține temperamentul cu greu în frâu când trata cu localnicii, dar până la urmă reușea – nu ca alții pe care preotul îi cunoscuse. Chiar și predecesorul cavalerului, fratele său, Sir Reynald Furnhill, fusese cunoscut că își bătea oamenii câteodată, deși era considerat în general un om drept. În comparație, Baldwin părea aproape imun la mânie.

Totuși exista un neastâmpăr în el, ce se vedea în ochi și în ascuțimea ocazională a vorbelor sale, de parcă uneori încetineala șerbilor devenea intolerabil de frustrantă. Nu ca Simon Puttock, se gândi Peter. Simon nu permitea niciodată nerăbdării sale să iasă la suprafață. Dar Simon plecase la Lydford ca itendent al castelului. La acest gând, o memorie vagă ieși la iveală, iar sprânceană i se încruntă.

— Baldwin? Noaptea trecută... Ai spus cumva că Simon va veni în curând?

Întrebarea îl făcu pe cavaler să se întoarcă și să ridice o sprânceană întrebătoare.

— Da, în câteva zile – poate trei: luni sau marți. A fost la Exeter pentru a-i vizita pe șerif și pe episcop.

— Bun. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai anunța când sosește. A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut.

Sprânceană i se ridică și mai mult într-un amuzament sardonice înainte ca Baldwin să râdă scurt.

— Peter, mi-ai mai spus asta seara trecută! Ți-am răspuns că voi trimite un mesager imediat ce ajunge. Crezi că am uitat așa ușor?

Zâmbind, cavalerul cercetă terenul din față, căutând vânatul. Nu își dăduse seama cât de beat fusese Peter noaptea trecută. Cât despre el, foarte rar consuma alcool. Era prea întipărit în natura sa acum, chiar dacă întorsese spatele vieții religioase de călugăr. Aruncând o privire în spate, își văzu servitorul tăcut și neliniștit, pe Edgar, aproape de el. Peter spusese o dată că părea atât de apropiat de Baldwin încât nici măcar o umbră nu se putea strecura printre ei, își aduse aminte cavalerul, iar zâmbetul i se lărgi la acest gând. Cum ar fi putut fi altfel cavalerul și scutierul său?

— Aici ar trebui să fie bine. În mod normal sunt păsări pe aici. Nu trebuie să mergem mai departe.

Pe acest deal se aflau cu puțin deasupra copacilor și puteau privi în jos peste păduri la dărele ocazionale de fum de la bordeie. În aerul rece al dimineții păreau fire de ceață încercând să se ridice la cer, iar Peter se simți ciudat de calm la priveștiștea aceasta, de parcă ar fi fost dovada că toate elementele simt nevoia de a ajunge la Dumnezeu. Gândul îi ușură durerea de cap și zgomotul din stomac.

Oftând se uită la un mic stol de porumbei care zbură dintre copaci la stânga lor, îndreptându-se spre ceața care se ridica. Soarele era destul de sus acum, iar preotul se uită la el îngrijorat. Părea tremurat în cerul palid, de parcă căldura pe care o revărsa nu se va mai întoarce. Spuse o mică rugăciune pentru roade mai bune anul acesta. De la nord la est auzise de oameni care fuseseră nevoiți să recurgă la tot felul de comportamente extreme pentru a supraviețui. În unele părți ale regatului câinii și pisicile dispăruseră și auzise de oameni care mâncau șobolani. Erau chiar și zvonuri de canibalism în est.

— Te rog, Doamne! murmură el, lovit brusc de un sentiment de panică. Dă-ne o recoltă bună anul acesta.

— Da, îl auzi pe Baldwin într-un acord tăcut. Să sperăm că va fi mai bine anul acesta. Dar dispoziția sa gânditoare se întrerupse chiar în timp ce vorbea. Din spatele copacilor, unde exista un iaz, se auzi un fâlfâit de pene în timp ce un bătlan se ridică. Coborând gluga de pe capul șoimului, Baldwin o eliberă rapid și își împintenă calul strigând:

— Oo-ee! Oo-ee! pentru a o ademini spre pradă, în timp ce Peter stătea, se uita și se cutremura.

Era miezul zilei când deciseră să se întoarcă la Furnhill pentru prânz. Peter știa că deja era prea târziu; niciodată nu se va mai putea încălzi. Frigul trecuse de mantia sa groasă, de cele două tunici și de cămașă, făcându-și sălaș permanent sub pielea sa. Deși fusese o plăcere să vadă șoimul lansându-se în sus, doar ca să repeadă, plonjând ca o săgeată spre ținta sa nenorocoasă, desfătarea fusese învinsă de umezeala din oase.